

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Asan/18/2018
Identifikačné číslo spisu: 1014200735
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014200735.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: Ing. I. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. X/A, XXX XX I., zastúpeného spol. Jarabica s.r.o., so sídlom Kutlíkova 1755/17, 851 02 Bratislava, IČO: 47 454 831, proti žalovanému: Okresnému úradu Bratislava, odboru opravných prostriedkov, Staromestská 6, 814 40 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného vo forme oznámenia č. OU-BA-OOP1-2014/04294 zo 4. marca 2014 a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/93/2014-62 z 19. apríla 2016 v znení opravného uznesenia č. k. 5S/93/2014-90 zo 17. júla 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/93/2014-62 z 19. apríla 2016 v znení opravného uznesenia č. k. 5S/93/2014-90 zo 17. júla 2018 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného vo forme oznámenia č. OU-BA-OOP1-2014/04294 zo 4. marca 2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5S/93/2014-62 z 19. apríla 2016 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) ako nedôvodnú zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného vo forme oznámenia č. OU-BA-OOP1-2014/04294 zo 4. marca 2014; ktorým žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho odvolanie proti rozhodnutiu Obvodného úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej aj „správny orgán prvého stupňa“) č. ObU-BA-OVVS3-2013/45614, Pr-1362/2-10-BK/P14 z 3. septembra 2013 (ďalej aj „rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa“), ktorým bolo zastavené konanie o návrhu žalobcu na obnovu konania zo 7. júla 2013, ktorým sa žalobca domáhal zrušenia právoplatného rozkazu

o uložení sankcie za priestupok, ktorý vydal Obvodný úrad Bratislava pod č. OVVS-Pr-1362/2-10-BK/P14 z 1. júla 2010, bolo podané oneskorene.

Krajský súd, po tom, čo z obsahu administratívneho spisu žalovaného ustálil, že k 1. neúspešnému pokusu o doručenie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, s výzvou o opakované doručenie, došlo 10. septembra 2013, k 2. opakovanému doručeniu došlo 11. septembra 2013, kedy bola zásielka aj uložená na pošte a žalobca zásielku prevzal 26. septembra 2013, ako aj, že žalobca predložil súdu Čestné prehlásenie z 18. apríla 2014 Ing. U. E., K. XX, XXX XX A., z ktorého vyplýva, že žalobca v dňoch od 6. - 15. septembra 2013 býval u neho, a že žalobca podal proti rozhodnutiu odvolanie na poštovú prepravu 7. októbra 2013, skonštatoval, že odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa bolo podané po lehote, pretože lehota na podanie odvolania žalobcovi začala plynúť 16. septembra 2013 a uplynula mu 3. novembra 2013 - štvrtok (pravdepodobne má byť správne uvedené 3. októbra 2013 - pozn. Najvyšší súd SR), pričom žalobca a ani jeho právny zástupca v podanej žalobe neuviedli dôkazy, ktoré by preukazovali, že k tzv. fikcii doručenia rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa nemohlo dôjsť. Dôkazné bremeno v tejto situácii leží na žalobcovi, aby preukázal skutočnosti, ktoré by vyvrátili možnosť uplatnenie tzv. fikcie doručenia v zmysle § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. Správny poriadok v znení zákona č. 204/2011 Z. z. (ďalej len „Správny poriadok“). Krajský súd uviedol, že žalobcom predložené Potvrdenie z 21. apríla 2014 konateľom spoločnosti P. Z., je v tomto konaní právne irelevantné, pretože nemá žiadne vypovedaciu hodnotu, kde sa žalobca v čase doručovania zásielky nachádzal. Krajský súd ďalej uviedol, že predpokladom aplikácie fikcie doručenia podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku nie je vrátenie nedoručenej zásielky správneho orgánu (ako je to napr. pri doručovaní právnickým osobám podľa § 25 ods. 2 Správneho poriadku), na vznik fikcie doručenia písomnosti určenej do vlastných rúk podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky uvedené v ust. § 24 ods. 2 Správneho poriadku, čo v danom prípade podľa názoru krajského súdu boli splnené. K námietke žalobcu, že žalobou napadnuté Oznamenie žalovaného nespĺňa náležitosti rozhodnutia podľa § 46 a § 47 Správneho poriadku krajský súd uviedol, že oneskorene podané odvolanie nie je schopné vyvolať také právne účinky, ako včas podané odvolanie (§ 55 Správneho poriadku), pričom žalovaný oneskorene podané odvolanie žalobcu preskúmal aj z dôvodu či neodôvodňuje obnovu konania alebo postup mimo odvolacieho konania. Záverom krajský súd uviedol, že po zmene Správneho poriadku od 1. januára 2014 už nie je odvolací orgán povinný vydať rozhodnutie o zamietnutí oneskoreného odvolania, preto bol žalobca vyrozumený listom žalovaného (žalobou napadnutým oznámením) o preskúmaní jeho oneskorene podaného odvolania, pričom nezistil dôvody pre uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote z dôvodu § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. odvolanie označené ako „kasačná sťažnosť“ (č. l. 72-75) a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Žalobca uviedol, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nezaoberal dôkazmi, ktoré predložil žalobca vo svojej žalobe a žalovaný ako ani súd mu nevysvetlili, prečo pri doručovaní rozkazu, ktorý vydal Obvodný úrad Bratislava pod č. OVVS-Pr-1362/2-10-BK/P14 z 1. júla 2010 a rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa bola použitá tzv. fikcia doručenia. V uvedenom kontexte poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 92/01 Sb. 28. Žalovaný ďalej uviedol, že z ním predložených dôkazov jasne vyplýva, že bol v celom konaní aktívny a v celom rozsahu využíval svoje právo obrany. Žalovaný, ani krajský súd sa nevyjadrili a dostatočne nevyporiadali s predloženými dôkazmi č. 5-11 žaloby, z ktorých jasne vyplýva, že žalobca nemal a nemá exkluzívny prístup k svojim poštovým zásielkam a jeho poštové tajomstvo je opakovane porušované. Žalobca je po celú dobu aktívny v hájení svojich práv, ale zlým úradným postupom verejných činiteľov, napr. aj v konaní č. 20C/68/2007 vedenom na Okresnom súde Bratislava II v spojení s konaniami Miestneho úradu Bratislava - Vrakuňa č. 2024/04 a 3724/06 bol nútený použiť mimoriadne opravné prostriedky a nemá možnosť bez porušenia zákona a násillia riešiť otázku bezpečného doručovania svojej pošty do miesta svojho trvalého bydliska, pričom krajský súd sa k uvedeným dôkazom vôbec nevyjadril. V uvedenom kontexte poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 23/03 Sb. 30. Žalobca bol v

čase fiktívneho doručovania v riadnom pracovnom pomere, pričom zamestnávateľ žalobcu si vedie presnú evidenciu dochádzky a auto zamestnávateľa, ktoré používal žalobca, malo GPS systém. Aplikácia fikcie doručenia žalovaným bola neodôvodnená a nespĺnila všetky podmienky uvedené v zákone, jej hodnotenie krajským súdom možno hodnotiť ako účelové, za účelom marenia spravodlivého procesu. Žalobca ďalej uviedol, že krajský súd si od Slovenskej pošty nevyžiadal a ani žalovaný nepredložil súdu oznámenie o uložení zásielky (žltý lístok) - rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, ktorý ako jediný mohol preukázať správny postup Slovenskej pošty pri doručovaní, či v ňom bola uvedená krajským súdom a žalovaným udávaná 3 dňová lehota na prebranie zásielky, z ktorej by žalobca mal šancu sa o nej dozvedieť. Zároveň uviedol, že z doručeného rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, ktoré žalobca prebral 26. septembra 2013, sa nemal šancu dozvedieť skutočnosť, že toto bolo doručované tzv. fikciou náhradného doručenia, uvedené rozhodnutie takúto informáciu neobsahuje. V uvedenom kontexte poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 574/03 Sb. 37. Postup krajského súdu žalobca hodnotí ako zaujatý a rozsudok ako zmätočný, v kontexte čoho poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 452/98 Sb. 21, podľa ktorého, ak sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s tým, čo vyšlo v konaní najavo, bolo tým porušené ústavou zaručené právo na spravodlivý proces. Žalobca odvolanie uzavrel skonštatovaním, že tým, že sa konajúci súd stotožnil a aplikáciou fikcie doručenia žalobcovi, rozhodol na základe nesprávneho posúdenia veci. Vyhodnotenie veci krajským súdom je v príkrom rozpore s uplatňovanou súdnou praxou, kedy žalobca okrem iného poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/243/2010, podľa ktorého je záver súdu o účinnom náhradnom doručení možný, len ak je zistené, že adresát sa v mieste doručenia v čase doručovania zdržoval a mal tak reálnu možnosť dozvedieť sa, že bude vykonaný opätovný pokus o doručenie v deň a hodinu uvedenú v oznámení doručovateľa, pričom krajský súd ani žalovaný nič také nepreukázali, na základe čoho došli k mylnému záveru o splnení podmienok pre aplikáciu inštitútu fikcie doručenia. K odvolaniu žalobca pripojil vyrozumenie krajského súdu č. k. Spr 2029/16 z 8. februára 2016 o spôsobe vybavenia sťažnosti žalobcu z 26. januára 2016. Žalobca v odvolaní súčasne poukázal na zjavnú nesprávnosť v označení účastníkov v záhlaví napadnutého rozsudku.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že v danej veci boli pri doručovaní rozhodnutia splnené všetky podmienky tzv. fikcie doručenia v zmysle § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Z doručeny zásielky je preukázané, že prvý pokus o doručenie zásielky žalobcovi sa uskutočnil 10. septembra 2013, druhý pokus o doručenie zásielky sa, ako to vyplýva z doručeny, uskutočnil 11. septembra 2013, kedy bola súčasne po neúspešnom pokuse o doručenie zásielky táto uložená na pošle, o čom bol žalobca upovedomený. Z doručeny je taktiež zrejme, že žalobca si zásielku prevzal až 26. septembra 2013 a teda až po uplynutí trojdňovej lehoty od jej uloženia. Z doručeny zásielky s rozhodnutím je teda preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok pre uplatnenie tzv. fikcie doručenia mimo podmienky, že sa adresát zásielky a teda žalobca zdržiaval v mieste doručenia. Podľa judikatúry za zdržiavanie adresáta v mieste doručovania treba rozumieť prípad, ak sa v čase doručenia zásielky zdržuje na území obce (mesta), v ktorej má bydlisko, a teda ak má možnosť oboznámiť sa s oznámením doručovateľa urobeným podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Výnimkou by bol prípad, ak by sa adresát z dôvodu zdravotného stavu nemohol objektívne dostaviť na adresu doručovania, a teda nemal by sa možnosť dozvedieť o uložení zásielky. Z vyjadrení žalobcu uvedených v odvolaní, ako aj samotnej žalobe síce vyplýva, že žalobca v čase doručovania predmetnej zásielky nebol na adrese doručovania zásielky, súčasne však z vyjadrení žalobcu vyplýva, že v čase doručovania zásielky bol nielen v riadnom pracovnom pomere, ale aj chodil do zamestnania, pričom miesto výkonu práce žalobcu je na K. ul. č. XX P. v I. a teda na území mesta, kde mu bola zásielka doručovaná. Z uvedeného vyplýva, že bola splnená aj posledná podmienka na uplatnenie fikcie doručenia, nakoľko žalobca sa podľa vlastných vyjadrení v čase doručovania zásielky zdržiaval v mieste doručovania zásielky, nakoľko sa v tom čase zdržiaval na území mesta kde mal miesto výkonu svojej práce, a teda mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s oznámením doručovateľa urobeným podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku a následne si túto zásielku v lehote do troch dní od jej uloženia na pošle aj riadne vyzdvihnúť. Záverom vyjadrenia žalovaný uzavrel, že boli splnené všetky podmienky podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku na uplatnenie fikcie doručenia zásielky žalobcovi, čo má za následok, že odvolanie žalobcu podané na poštovú prepravu 7. októbra 2013 bolo podané po uplynutí zákonnej lehoty na jeho podanie, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako zákonný potvrdil.

Na pokyn Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Asan/3/2016 z 5. júna 2018 krajský súd uznesením č. k. 5S/93/2014-90 zo 17. júla 2018 opravil označenie účastníkov v záhlaví napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že toto je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 25. októbra 2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t. j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t. j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na závažnosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa ustálenej judikatúry nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 37/95, II. ÚS 50/01, I. ÚS 52/02, III. ÚS 183/2003, I. ÚS 354/08) a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/29/2010 alebo sp. zn. 5Sžp/5/2011) môžu byť predmetom preskúmania súdom aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb. Súdna prax ustálila, že rozhodnutím správneho orgánu je každé rozhodnutie, ktorým sa zakladajú, menia, rušia alebo ktorým môžu byť priamo dotknuté práva a povinnosti právnických a fyzických osôb. Za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa považujú aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej

správy.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku v znení zákona č. 149/2017 Z. z. (účinný od 1. júla 2017), ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť počas uloženia na pošte, písomnosť sa považuje za doručenie dňom vrátenia nedoručenej zásielky správne orgánu, aj keď sa adresát o tom nedozvedel.

Najvyšší súd v prvom rade konštatuje, že súčasťou spisového materiálu je aj podanie žalobcu označené ako „odvolanie“ z 30. júna 2016 (č. l. 67-71), ktoré bolo krajskému súdu doručené elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu 30. júna 2016, a ktoré nebolo v zákonnej trojdňovej lehote doplnené v písomnej forme ústne alebo do zápisnice, preto na neho odvolací súd neprihliadal (§ 42 ods. 1 in fine O.s.p.). Podanie žalobcu z 1. júla 2016 označené ako „kasačná sťažnosť“ (č. l. 72-75), ktoré bolo podľa obsahu posúdené (§ 41 ods. 2 O.s.p.) ako odvolanie podľa § 201 a nasl. O.s.p., nemožno považovať za doplnenie podania žalobcu z 30. júna 2016 (č. l. 67-71), hoc tieto sú po obsahovej stránke prakticky zhodné, nakoľko tieto nie sú totožne datované a odvolávajú sa na rozdielne ustanovenia procesných noriem (Občiansky súdny poriadok a Správny súdny poriadok).

Pri skúmaní dôvodnosti námietky žalobcu, najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca podaním zo 7. júla 2013, doručeným správne orgánu prvého stupňa 16. júla 2013, podal návrh na povolenie priestupkového konania ukončeného rozkazom o uložení sankcie za priestupok, ktorý vydal Obvodný úrad Bratislava pod č. OVVS-Pr-1362/2-10-BK/P14 z 1. júla 2010, ktorý odôvodnil správaním sa poškodeného v rámci súdneho konania vedeného Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 20C/68/2007. K návrhu priložil záznam o podaní vysvetlenia k priestupku proti občianskemu spolunažívaniu zo 16. januára 2013 vo veci č. ORP-P-27/BAII-OPP5-2013, oznámenie o priebehu šetrenia vo veci č. ORP-P-12/BAII-OPP5-2013, potvrdenie MUDr. B. K. o termíne stomatologického ošetrenia a o liečebnom režime a oznámenie Okresnej prokuratúry Bratislava II o vybavení podnetu žalobcu zo 4. októbra 2004 č. Pd 2070/04-27 z 5. januára 2005. Správny orgán prvého stupňa následne postupom podľa § 19 ods. 3 Správneho poriadku vyzval na doplnenie návrhu na povolenie obnovy konania, a to o skutočnosti svedčiace o tom, že návrh je podaný včas - kedy sa dozvedel o dôvodoch obnovy konania. Súčasne rozhodnutím č. ObU-BA-OVVS3-2013/45614, Pr-1362/2-10-BK/P14 z 8. augusta 2013 prerušil konanie podľa § 29 Správneho poriadku. Podaním z 22. augusta 2013, doručeným správne orgánu prvého stupňa 26. augusta 2013, žalobca doplnil svoj návrh na povolenie priestupkového konania zo 7. júla 2013 tak, že uviedol, že o dôvodoch sa dozvedel 6. júla 2013, kedy konzultoval predmetnú vec so svojim právnym zástupcom. K podaniu priložil vyjadrenie žalobcov z 20. marca 2013 v právnej veci vedenej Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 20C/68/2007, Oznámenie Mestskej časti Bratislava - Vrakuňa k ohláseniu drobnej stavby č. 1959/05-Št z 10. júna 2005, Prípis Mestskej časti Bratislava - Vrakuňa č. 2146/2004/114/Hap zo 16. júla 2004, Prípis Mestskej časti Bratislava - Vrakuňa č. 3557/2004/Hap z 26. októbra 2004, výpis z účtu a vkladový listok z 28. januára 1993, Telefax z 28. augusta 1995, uznesenie Okresného riaditeľstva PZ Bratislava I č. ORP-75/2-OVK-B1-2008-RM z 22. februára 2008, nedatovaný a nepodpísaný návrh na vklad vecného bremena, emailovú korešpondenciu z 1. marca 2013 so spol. Jolly Joker a.s., krycí list rozpočtu z 15. augusta

2008 a zo 4. decembra 2008, zápisnicu z pojednávania z 29. mája 2013 v právnej veci vedenej Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 20C/68/2007 a čestné vyhlásenie Mgr. A. I., advokáta, z 22. augusta 2013. Správny orgán prvého stupňa následne rozhodnutím č. ObU-BA-OVVS3-2013/45614, Pr-1362/2-10-BK/P14 z 3. septembra 2013 konanie podľa § 30 ods. 1 písm. d/ Správneho poriadku zastavil. Z priloženej doručky vyplýva, že rozhodnutie (zásielka) bola žalobcovi prvý krát doručovaná 10. septembra 2013, opakovane 11. septembra 2013 a 12. septembra 2013 bola uložená. Rozhodnutie (zásielku) žalobca prevzal 26. septembra 2013. Voči predmetnému rozhodnutiu podal žalobca podaním zo 7. októbra 2013, odovzdaným na poštovú prepravu totožného dňa a doručeným správne orgánu prvého stupňa 9. októbra 2013, odvolanie, ktoré odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci. Odvolanie žalobca následne doplnil o listinné dôkazy podaním z 8. decembra 2013, doručeným správne orgánu prvého stupňa 11. decembra 2013, a to o záznam a potvrdenie o podaní oznámenia č. DU-1404/II-VK-2013 zo 7. decembra 2013, lekársku správu, lekárske potvrdenie a doklad o úhrade č. AA 079875 z 8. decembra 2013. Vec bola žalovanému predložená na rozhodnutie 16. októbra 2013. Žalobou napadnutým oznámením žalovaný oznámil žalobcovi, že ním podané odvolanie bolo podané oneskorene a súčasne, že dospel k záveru, že nie je dôvod na obnovu konania a ani na zmenu alebo zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

Žalobca v žalobe namietal nesplnenie podmienok pre uplatnenie inštitútu fikcie doručenia, konkrétne, že sa v čase doručovania nezdržiaval na doručovacej adrese a preto nebola splnená podmienka pre náhradné doručenie, čo podložil potvrdením U. E. z 18. apríla 2014, podľa ktorého mal žalobca z dôvodu manželskej krízy v období od 6. do 15. septembra 2013 bývať na adrese A., K. XX a potvrdením od J. Z., podnikajúcej pod obchodným menom J. Z. LUBICA s miestom podnikania Vajnorská 131/A, 831 04 Bratislava, IČO: 22 649 778, ktoré v jej mene vydal P. Z., konateľ.

Správny orgán prvého stupňa, ako aj žalovaný boli toho názoru, že na doručenie zásielky žalobcovi je nutné aplikovať fikciu doručenia, a teda zásielku považoval za doručenú 15. septembra 2013, ktorý dátum bol rozhodný aj pre plynutie lehoty na podanie odvolania, ktorá uplynula 1. októbra 2013, na základe čoho mali za to, že žalobca, ktorý podal odvolanie 7. októbra 2013, podal odvolanie oneskorene.

S poukazom na ust. § 24 ods. 2 Správneho poriadku, musia byť pre naplnenie podmienok uplatnenia fikcie doručenia kumulatívne splnené nasledovné podmienky:

1. adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk nebol zastihnutý,
2. v mieste doručenia sa zdržiava,
3. doručovateľ vhodným spôsobom adresáta upovedomil, že písomnosť príde doručiť v určitý deň a hodinu,
4. nový pokus o doručenie zostane bezvýsledným.

V predmetnom prípade bolo sporným naplnenie podmienky, aby sa adresát v mieste doručenia zdržiaval. Zdržovaním sa adresáta v mieste doručenia treba rozumieť prípad, ak sa adresát v čase doručenia zásielky zdržiava na území obce (mesta), v ktorej má bydlisko, tzn. nie je mimo obce, na dovolenke, na liečení, na pracovnej ceste a podobne; teda ak má možnosť oboznámiť sa s oznámeniami doručovateľa urobenými podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sž/35/2002 z 27. augusta 2002). Dôkazné bremeno preukázať, že adresát sa v mieste bydliska v čase doručovania nezdržiaval, zaťažuje adresáta, a nie odosielateľa, pričom vyhlásenie adresáta, že sa v mieste bydliska nezdržiaval v čase doručovania, však na unesenie dôkazného bremena nepostačuje, lebo ide iba o tvrdenie, je potrebný aj objektívny dôkaz preukazujúci, že v kritickom čase bol na inom mieste (nález Ústavného súdu SR č. k. II ÚS 278/2011-13 zo 16. júna 2011).

Najvyšší súd preskúmal žalobcom predložené listiny a konštatuje, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že sa v mieste bydliska v čase doručovania nezdržiaval. Čestné prehlásenie U. E. z 18. apríla 2014, podľa ktorého mal žalobca z dôvodu manželskej krízy v období od 6. do 15. septembra 2013 bývať na adrese A., K. XX, najvyšší súd nepovažoval za vierohodný dôkaz, nakoľko sa v kontexte okolností javí ako účelový. Z rozsiahlej dokumentácie je zrejmé, že komunikácia so žalobcom

na adrese I. bola bezproblémová, a to či už v predmetnom správnom konaní, alebo na podklade predložených listín, v iných správnych a súdnych konaniach. Zároveň je konzistentné aj oneskorenie preberanie uložených zásielok žalobcom. Žalobou napadnuté oznámenie, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa bolo žalobcovi uvedeným postupom úspešne doručené. Vo vzťahu k potvrdeniu J. Z. najvyšší súd uvádza, že vzhľadom k tomu, že nebolo preukázané oprávnenie P. Z. konať za fyzickú osobu - podnikateľa J. Z., podnikajúcu pod obchodným menom J. Z. LUBICA, najvyšší súd na uvedené potvrdenie neprihliadol. Na základe uvedeného najvyšší súd konštatuje, že formálne podmienky pre uplatnenie inštitútu fikcie doručenia podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku žalovaným boli naplnené.

Žalobcovi bolo rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa fakticky doručené 26. septembra 2013.

V danom prípade však doručenie, a to náhradné doručenie a aj reálne doručenie preukazuje jedna a tá istá doručenka. Z doručenky je zrejmé, že došlo ku konkurencii spôsobov doručovania zásielky tým, že v priebehu odbernej lehoty si adresát zásielku reálne prevzal. Náhradné doručenie je iba subsidiárnym prostriedkom doručovania písomností, jeho okolnosti musia byť vždy riadne preukázané, čo spravidla vyžaduje ďalšie dokazovanie. Uprednostnenie náhradného doručenia na základe toho istého dôkazného prostriedku nemožno považovať za ústavne konformné podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy v spojení s čl. 46 ods. 2 Ústavy SR. V tejto súvislosti najvyšší súd reflektuje rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, a to nález II. ÚS 65/2010-49. Pokiaľ doručenka, z ktorej správny orgán vychádza preukazuje súčasne reálne doručenie, správny orgán už skutočnosti týkajúcej sa náhradného doručenia neskúma.

Doručenka v tomto prípade preukazuje, že došlo k faktickému prevzatiu zásielky žalobcom. V prípade, že adresát zásielky, v tomto prípade žalobca, si zásielku osobne prevezme na pošte, je vylúčené aplikovať inštitút náhradného doručenia. Takýto postup by bol v rozpore s účelom a zmyslom ustanovenia upravujúceho inštitút náhradného doručenia, ako aj v rozpore s princípom právnej istoty.

Najvyšší súd dodáva, že judikatúra najvyššieho súdu nebola vo veci uplatnenia fikcie doručenia v zmysle § 24 ods. 2 Správneho poriadku jednotná. Napríklad ešte v rozhodnutí sp. zn. 10Sžd/20/2011 z 25. apríla 2012 senát najvyššieho súdu uviedol, že ak sú splnené všetky zákonom stanovené podmienky, považuje sa posledný deň trojdňovej lehoty uloženia zásielky za deň jej doručenia a to aj v prípade, že sa adresát o uložení zásielky nedozvedel, príp. sa o uložení dozvedel, ale si ju vyzdvihol až po uplynutí tejto trojdňovej lehoty. Z posledných rozhodnutí najvyššieho súdu napr. rozsudky sp. zn. 3Sžp/6/2013 zo 17. septembra 2013, 4Sžo/67/2014 zo 6. októbra 2015, 4Sžo/85/2015 z 1. marca 2016, 3Sžo/101/2015 z 30. marca 2016, 6Sžo/81/2015 z 25. januára 2017, 3Sžo/27/2016 z 18. októbra 2017, 3Sžf/29/2016 z 23. novembra 2017 a iné, však je možné v tejto otázke konštatovať určitý názorový posun odvolacích senátov, keďže i uvedené rozhodnutia odôvodňujú prednosť faktického doručenia zásielky pred fiktívnym s akcentom na princíp právnej istoty.

Rozhodovaciu prax najvyššieho súdu reflektoval aj zákonodarca, ktorý zákonom č. 149/2017 Z. z. zmenil ust. § 24 ods. 4 Správneho poriadku tak, že fikciu doručenia viaže na vrátenie nedoručenej zásielky odosielateľovi - správne orgánu. Najvyšší súd poukazuje aj na dôvodovú správu, podľa ktorej: „...predkladaný návrh zákona, ktorým sa mení správny poriadok reaguje na súčasné ustanovenie v prípade fikcie doručenia do vlastných rúk pre občanov, ktoré je voči občanom svojou právnou úpravou nespravodlivé - nakoľko nezohľadňuje skutočný deň prevzatia písomnosti na pošte počas úložnej lehoty vo všeobecnom správnom konaní podľa Správneho poriadku.“ V tejto súvislosti je ale potrebné tiež uviesť, že predkladacia správa zákona nie je záväznou časťou textu zákona, ale je len manifestovanou vôľou predkladateľa zákona a jeho predstavou o navrhovanom pravidle a o právnych spoločenských vzťahoch, ktoré chce upraviť, pričom nielen že všetky skutočné dôvody nemusia byť v dôvodovej správe uvedené, ale samotný zákonodarný orgán môže schváliť navrhovaný zákon z celkom iných dôvodov.

Súčasne má najvyšší súd za to, že ak v čase rozhodovania správneho súdu je v trestnej veci účastníka dostupná priaznivejšia úprava, v tomto prípade pre žalobcu ako páchatel'a, hoc procesného charakteru, správny súd musí na túto skutočnosť prihliadnuť ex lege, hoci túto skutočnosť účastník vôbec

nenamieta. Ide tu o rešpektovanie princípov správneho trestania a aplikáciu inštitútu nepravnej retroaktivity, ktorá je prípustná, ak je v prospech páchatel'a, ktoré skutočnosti vyplývajú z článku 50 ods. 6 Ústavy SR, ako i z príslušných medzinárodných dokumentov (primerane R 52/2018).

Najvyšší súd v súlade s citovanými právnymi predpismi, ako aj v súlade s najnovšou judikatúrou Najvyššieho súdu SR konštatuje, že zásielka obsahujúca rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa bola žalobcovi účinne doručená 26. septembra 2013, a teda zákonná 15-dňová lehota na podanie odvolania začala žalobcovi plynúť 27. septembra 2013, posledný deň tejto lehoty pripadol na 16. októbra 2013. Žalobca podal odvolanie 7. októbra 2013, teda v zákonom stanovenej lehote. Rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť, keďže žalobca sa proti nemu v zákonnej lehote odvolal.

Na základe uvedených skutočností dospel odvolací súd k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovaného nie je v súlade so zákonom, a keďže krajský súd žalobu zamietol, v súlade s ustanovením § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Správny orgán má povinnosť o podanom odvolaní žalobcu konať a rozhodnúť.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s §§ 150 ods. 1, 224 ods. 2 O.s.p. a 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznal, pričom za dôvody hodné osobitného zreteľa považuje skutočnosť, že dôvody uvedené v žalobe nepreukazovali nesprávny, resp. nezákonný postup žalovaného, k zrušeniu žalobou napadnutého rozhodnutia došlo contra legem s ohľadom na judikatúrny a legislatívny vývoj (viď. napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 10Asan/1/2018 z 28. augusta 2018), na čo najvyšší súd prihliadol ex offio (viď. napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4SŽ/168/1996, zverejnený v ZSP 10/1997, s. 21).

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (viď. aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8SŽk/1/2016, 4SŽk/3/2016, 5SŽfk/2/2016 a pod.).

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.